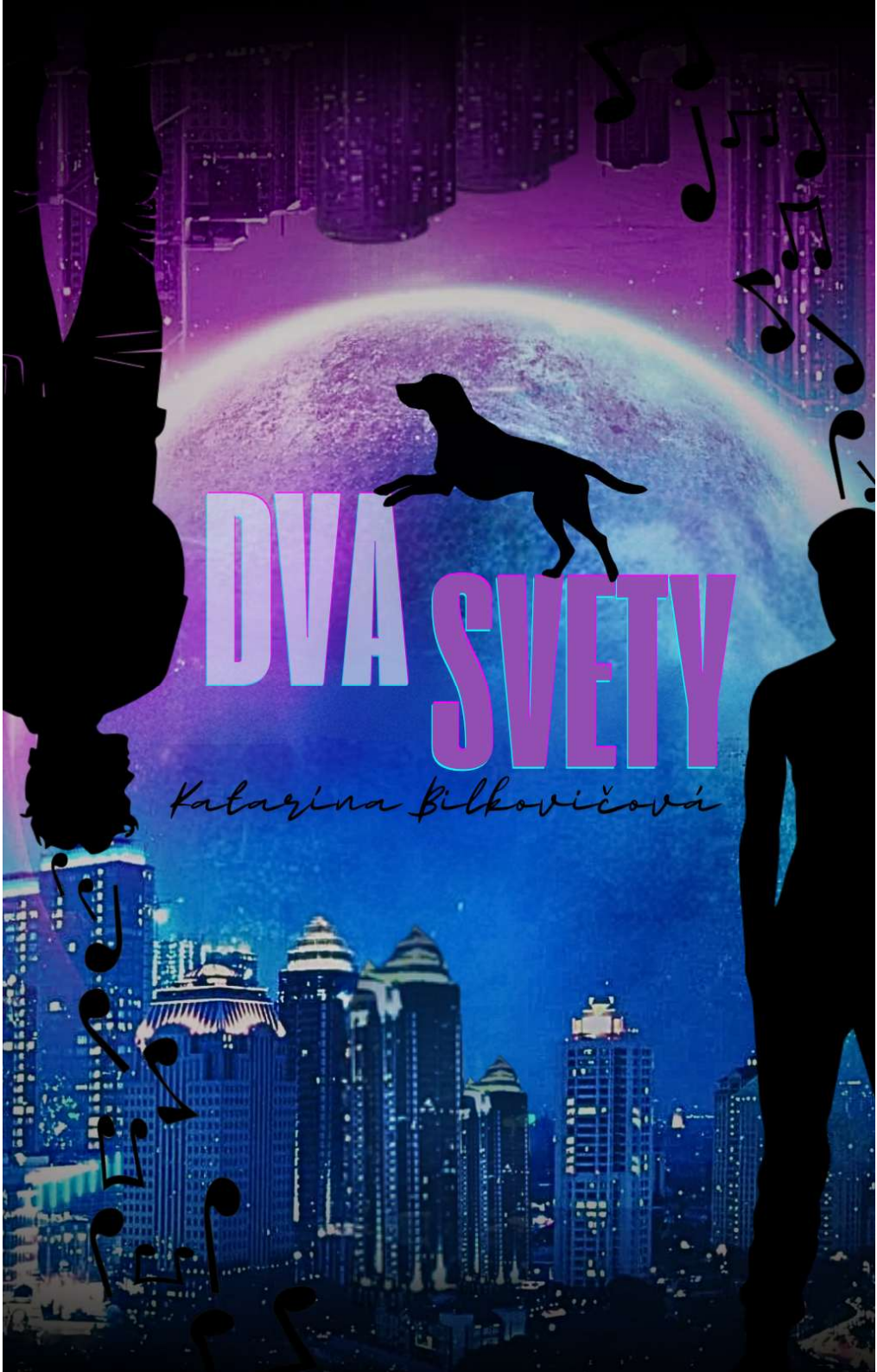
DVA SVETY
Katarína Bilkovičová

Dva svety

Katarína Bilkovičová

Řikonín, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Říkonín 22
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelství.solis@email.cz
jako celkově 73. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © ***Katarína Bilkovičová***

Obálka a grafika © JPolc
Korektura a redakce: Lucie Lehotová a Natália Ivinová
Konečná úprava: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis, 15032025
ISBN:

978-80-53031-53-0 epub
978-80-53031-54-7 mobi
978-80-53031-54-7 PDF

Anotace

Nathaniel a Vincent. Ich svety sa nikdy nemali stretnúť. Hoci jeden patrí do sveta žiary reflektorov a potlesku fanúšikov a druhý je len obyčajným kuchárom, ktorý sníva o tom, že raz bude písať knihy, ich svety sa jedného dňa spoja. A napriek tomu, že by nemali, začne sa medzi nimi tvoriť viac než len priateľstvo.

Keď na povrch vyjde Nathanielova orientácia aj to, kým je v skutočnosti Vincent, bude možné, aby ich vzťah prekonal nástrahy šoubiznisu? Budú títo dvaja schopní bojovať za svoju lásku alebo sa ich svety navždy rozdelia? To sa dozviete v príbehu o zakázanej láske, pravom priateľstve, ale aj hľadaní lásky k sebe samému a boji s vlastnou hlavou. Nechajte sa uniesť do sveta koncertov, tanca, spevu a vášne a zažite jedinečný romantický príbeh spolu s hlavnými hrdinami.

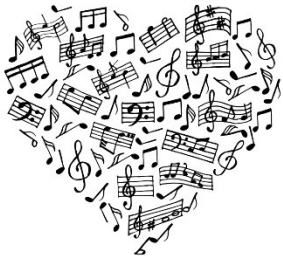

Pre transrodových ľudí.
Každý z vás si zaslúži byť milovaný.

Pre tých, ktorí trpia PPP. Každé telo je krásne, nedovoľte nikomu nahovoriť vám niečo iné.
Ani vlastnej hlave.

Venujem Tobimu – I am so proud of you

1. Svetlá nočného mesta mnou prenikajú

Bola septembrová noc. Keď zobral mobil do ruky, hodiny ukazovali pol druhej. Už tri hodiny sa len prehadzoval z jednej strany na druhú a snažil sa zaspať. O šiestej mal vstávať do práce. No svetlo mesiaca v splne, ktoré prenikalo pomedzi závesy, mu to nedovoľovalo. A hoci vonku pršalo a dážď ho vždy ukolísal do pokojného spánku, tentoraz tomu tak nebolo. Počúval dažďové kvapky dopadajúce na okenný parapet v pravidelnom rytme, a aj tak bol stále bdelý ako na pravé poludnie. Urobil všetko, čo radili na internete, aby konečne zaspal. Vypil pohár teplého mlieka s medom. Pustil do izby čerstvý vzduch. Spravil aj dychové cvičenie. Ale nič z toho nepomohlo.

Napokon to vzdal a vstal z postele. Vyzliekol si kockované pyžamové nohavice a namiesto toho si obliekol čierne jeansy, biele tričko s dlhým rukávom a nápisom *Be yourself,* na to si hodil čiernu koženú bundu a čierne kožené topánky, ktoré sa hodili aj do dažďa. Jedine dáždnik bol farebný. Červený s obrázkom samuraja. Keď chytil do ruky kľúče, začul ako sa k nemu blížil škrabot po podlahe. Otočil sa a pred ním stál labrador hnedej farby, ktorý mu pripomínal roztopenú mliečnu čokoládu. Pes naklonil hlavu na bok a sústredene, so záujmom ho pozoroval.

„Naozaj chceš ísť so mnou? Veď prší. Budeš celý premočený," spýtal sa ho, akoby mu rozumel. Napodiv, labrador súhlasne vyštekol. Občas mal pocit, že mu naozaj rozumie.

„Tak fajn, poď sem," pokynul mu, keď sa naťahoval po postroj a vôdzku. Pes spokojne docupkal k nemu.

„Nehovor, že som ťa nevaroval," zamrmlal, keď vychádzali z dverí.

To ho už však pes natešene ťahal smerom k výťahu, len taktak stačil zamknúť. Človek by si pomyslel, že o takejto neskorej hodine sa mu nebude chcieť ísť von. No on vyzeral čulý, akoby bol čas na poobedňajšiu prechádzku. Bývali na piatom poschodí, takže im netrvalo dlho, kým ich výťah zviezol dolu. Keď otvoril vchodové dvere a rozprestrel dáždnik, ešte raz sa pozrel na svojho psieho spoločníka. Dával mu tým poslednú šancu, aby si to rozmyslel. Pes však len zavrtel chvostom a vyšiel von. Vzdychol si a pobral sa za ním. Hoci to bol jeho nápad ísť o tomto čase von, nemohol sa otočiť. Už by ho len ťažko prehovoril, aby sa vrátili naspäť.

Vzduch voňal po daždi a ešte tou zvláštnou prímesou vôní, ktorú cítite s prichádzajúcim chladným počasím. Ktovieprečo si vždy pri tom spomenul na to, ako bol ešte stredoškolák a býval na internáte. Mykol plecami. Napokon nebola prechádzka až tak zlým nápadom. Miloval dážď a jeseň bola jeho najobľúbenejším ročným obdobím. Všetky tie farby naokolo boli dokonalým výtvorom prírody. Na chvíľu sklonil dáždnik, zaklonil hlavu a zhlboka sa nadýchol čerstvého nočného vzduchu.

Prechádzal sa popri rieke, a vychutnával si samotu a ticho navôkol. Keďže v blízkosti nebolo ani človiečika, odopol labradorovi vôdzku, nech si voľne pobehá. Cez deň také niečo nemohol urobiť, pretože by dostal pokutu. Ale teraz tu bol len on a jeho pes. Kým pobehoval po neďalekom parku a všetko oňuchával a značkoval, on hľadal nejaký konár, ktorý by mu mohol hádzať, aby sa vyšantil. Napokon našiel jeden vhodný, otrhal z neho lístie a zapískal na svojho psieho kamaráta.

„Prines!“ zvolal a hodil mu konár.

Pes sa rozbehol, až za jeho labami striekala voda a blato. Musel sa usmiať. Miloval tieto chvíle s ním. V práci bol vždy obklopený kolegami, a preto si momenty, keď bol sám len so svojím zvieracím miláčikom, vychutnával plnými dúškami. Mal radšej

spoločnosť zvierat ako ľudí. Medzitým mu pes priniesol v papuli konár. Poslušne mu ho položil k nohám, za čo si vyslúžil odmenu v podobe piškóty, ktorú vydoloval z vrecka bundy. Nechal ho, nech si pokojne zje maškrtu, a až potom mu znovu hodil konár. Labrador opäť uháňal ako o život.

Takto mu minimálne dvadsaťkrát hodil konár a on ho vždy priniesol až k jeho nohám. Nezdal sa však ani trochu unavený. Preto sa pobral ďalej pozdĺž rieky. V diaľke bolo vidno most a svetlá veľkomesta. On sám vyrástol v malom mestečku, takže mu pohľad na vysvietené nočné mesto zakaždým vzal dych. Miloval život vo veľkomeste a bol šťastný, že sa rozhodol odísť ďaleko zo svojho rodiska. Síce kvôli tomu musel vystúpiť zo svojej komfortnej zóny, ale teraz hľadiac na to žiarivé čaro pred ním, bol rád, že tak urobil.

Jeho snívanie prerušil brechot psa. Jeho psa. Otočil sa okolo svojej osi a snažil sa ho pohľadom nájsť.

„Koda!“ zakričal na neho vystrašene.

Pýtal sa sám seba, kam sa len mohol podieť. Iba na chvíľu sa zamyslel a už bol preč. Naozaj stačila len sekunda nepozornosti. Počul ho zbesilo brechať, preto sa rozbehol smerom, odkiaľ predpokladal, že brechanie prichádzalo. O chvíľu na to dobehol k basketbalovému ihrisku.

Pred Kodom stál vysoký chalan. Na hlave mal kapucňu, takže mu nevidel do tváre. Hoci ešte stále pršalo, mal oblečené len čiernobiele krátke športové nohavice, čiernu mikinu s kapucňou a bieločierne tenisky známej značky. Pri boku držal jednou rukou basketbalovú loptu. Vyzeralo to, že sa snaží druhou rukou Kodu upokojiť, čo príliš nepomáhalo.

„Hej, hej, pokoj, dobrý psík,“ počul ho hovoriť.

„Koda, k nohe!“ zavolal bez váhania na psa.

Labrador sa otočil za jeho hlasom a rýchlo k nemu pribehol bez toho, aby sa musel opakovať. Kým mu pripínal vôdzku,

nevzpieral sa. Veselo zavrtel chvostom, pretože videl svojho pána.

„Prepáčte,“ ospravedlnil sa, pričom vynaložil veľké úsilie, aby jeho prízvuk znel tak dobre, ako sa len dalo. Až vtedy si všimol ďalších dvoch mužov stojacich opodiaľ, oblečených v čiernych oblekoch. Z hrdla sa mu ozval nervózny smiech, rýchlo sa poklonil, otočil sa a dal sa na odchod.

2. Snažme sa veriť v dobro v ľudských srdciach

„Koda. To je zvláštne meno pre psa,“ počul za sebou, než sa stihol rozbehnúť. Keď chalan prehovoril, otočil sa. Mal veľmi príjemný hlas. Taký ten typ, ktorý vám kĺže po pokožke a spôsobuje zimomriavky po celom tele. Hlas, ktorý túžite počúvať každý deň pred spaním, ako vám číta príbehy na dobrú noc. Len kvôli jeho hlasu sa otočil. Inak by už bol bežal naspäť domov, ani by sa neobhliadal. Chalan v športovom oblečení si všimol, ako nedôverčivo hľadí na tých dvoch za ním, ktorí sa zomkli väčšmi k nemu. Chápal ho. Nezainteresovanej osobe mohli pripadať nebezpeční. Aj keď bezpečnosť bola práve ich poslaním. A tak im naznačil, aby sa vzdialili. Jeden z nich, ten vyšší blondiak s prísnym pohľadom, nesúhlasne zavrtel hlavou.

„To je v poriadku. Len venčí psa,“ počul, ako povedal jednému zo svojich spoločníkov.

Po chvíľke rozhodovania sa napokon vzdialili. Pozoroval ich, ako sa postavili k veľkej čiernej dodávke. Pomyslel si, či to náhodou nie je nejaký mafián. No chalan si sňal kapucňu a v tom okamihu mu bolo jasné, že to mafián nebude. Vlasy mal nafarbené na červeno, gumičkou stiahnuté do copu, a keď sa usmial, mal pocit, akoby sa pozeral do slnka. Bol naozaj očarujúci. V lícach sa mu urobili jamky. Bol presne ten typ chalana, kvôli ktorému dievčatá zamdlievajú, červenajú sa a zbesilo jačia.

„Ako si prišiel na také zaujímavé meno?“ spýtal sa znovu.

Kľakol si na jedno koleno a zacmukal na psa. Labrador sa pozrel na svojho pána, akoby s otázkou v očiach, či mu môže dôverovať. Zohol sa teda k psíkovi a odopol mu vôdzku. Koda to

bral ako povolenie a rozbehol sa k chalanovi. Najprv si ho riadne oňuchal, a až potom mu dovolil pohladiť ho. Vyzeralo to, že muž má so psami skúsenosť. Začal ho hladkať pod bradou, tak aby mu jasne videl na ruku a necítil sa byť ohrozený. Chalan sa usmial a dokonca mu dal bozk na ňufák. Už ho mal omotaného okolo prsta. To bolo jasné, keď si Koda ľahol na chrbát a nechal sa škrabkať na bruchu.

„Je to z rozprávky Medvedí bratia," ozval sa, načo zodvihol hlavu a pohliadol na neho. Mal uhrančivé oči, ktoré ho priklincovali pohľadom. Síce v nočnej tme nevidel ich farbu, ale cítil ich intenzitu. Všimol si, že pod jedným okom má malú hnedú bodku.

„To meno...Koda," poznamenal, keď sa spamätal, „je to z rozprávky. Nevidel si Medvedích bratov? Traja bratia. Jeden z nich zomrie a druhý zab..."

„Hej, nespoileruj mi dej," zastavil ho uprostred vety. „Ešte som to nevidel. Ale chcel by som vedieť, po kom má tento rozkošný chlapisko meno, takže si to pozriem. Však že? Áno, ty si rozkošný, no áno ty," obrátil sa znovu na Kodu ležiaceho na chrbte a vyžadujúceho jeho plnú pozornosť. Musel sa usmiať. Ako si vlastne mohol myslieť, že to je mafián, karhal sám seba v duchu.

„Tak veľmi mi pripomína moju Nellie," vzdychol si červenovlasý chalan a vstal. Oprášil si pritom kolená. Pozrel na Kodu so smútkom v očiach.

„Ooh...stalo sa niečo tvojej fenke?" spýtal sa potichu, obávajúc sa odpovede.

„Ale nie... nie. Našťastie nie," zakýval rukami na znamenie, že si to zle vysvetlil. „Len je ďaleko. Býva s mojou rodinou v inej krajine a vidím ju len, keď s nimi volám. A tak veľmi mi chýba," objasnil mu to.

„A prečo nežije s tebou?“ bol zvedavý. Nikdy sa takto s cudzími ľuďmi nerozprával. Ale ak sa jednalo o zvieratá a najmä o psov, to bolo čosi iné. Vždy sa dokázal zahĺbiť do takého rozhovoru.

„Ach... nemal by som na ňu čas. Veľa cestujem,“ poškrabal sa vo vlasoch a so záujmom na neho pozeral, akoby čosi očakával. Čosi, čo neprišlo a jemu sa to zdalo čudné.

„A naviac už je to stará panička. Má štrnásť rokov,“ pousmial sa pri spomienke na ňu. „No strašne mi chýba. Je tiež labrador. Ale čiernej farby.“ Poškrabkal ho za ušami, keď si vyžadoval jeho pozornosť tým, že na neho vyskakoval.

„Chápem. Tiež by mi Koda chýbal. Sú ako členovia rodiny, však?“ spýtal sa. Ani si nechcel predstaviť, že by Koda nebol s ním. Prinášal mu toľko pokoja do života.

„To je pravda. Toľko toho s nami prežívajú. Dokonca mám pocit, že sú niečo ako psychológovia. Vždy, keď som mal zlý deň, Nellie akoby to vycítila. Jednoducho si vyskočila ku mne na posteľ, pooblizovala celú moju tvár, pritúlila sa ku mne a hneď mi bolo lepšie.“

„Presne tak! Vždy to Kodovi hovorím. On bol určite v minulom živote psychológ,“ zasmial sa a on sa pridal. Koda sa medzitým ponaťahoval ako mačka, čím dával jasne najavo, že je najvyšší čas ísť domov. A keď sa pozrel na hodiny na telefóne, zanadával.

„Ah, dokelu!“

„Stalo sa niečo?“ zamračil sa, keď videl jeho zdesenie.

„No vlastne, hej. O tri hodiny vstávam do práce,“ plesol sa po čele.

„Tiež si nemohol spať?“ ukázal na mesiac v splne. Vonku medzitým prestalo pršať, a tak zložil svoj dáždnik, ktorý teraz držal v ruke.

„Uhm... som na to citlivý. Myslel som si, že prechádzka pomôže, ale teraz to bude horšie," zavrtel sám nad sebou hlavou. „Tak poď, Koda, ku mne!" zavolal na labradora, aby mu mohol pripnúť vôdzku. Pes poslúchol na slovo a on ho zapol.

„Bude v pohode, ak ťa odprevadím?" spýtal sa. Zdal sa mu zaujímavý. Už len preto, že od neho nič nechcel. Príjemná zmena oproti každodennému zástupu ľudí, čo od neho stále niečo žiadali. A naviac, Koda mu pripomínal jeho milovanú Nellie.

Nad jeho otázkou sa pozastavil.

„To je trochu čudné, nemyslíš?" spýtal sa ho.

„Vieš, čo mi chýba najviac zo všetkého?" chcel zachrániť situáciu, aby to nebolo také trápne. „Možnosť chodiť na prechádzky s Nellie," poznamenal.

Hodil po ňom očkom a povedal si, že sa nič nestane, ak mu to dovolí.

„Tak vieš čo? Môžeš odprevadiť domov Kodu. On si na rozdiel odo mňa vyžaduje, aby ho ľudia odprevádzali ako kráľa. Keď si trúfaš, má totiž svoju vlastnú vôľu." Podal mu Kodovu vôdzku, ktorú si s nadšením zobral. Ešte sa otočil a svojim dvom spoločníkom zamával, aby ostali čakať.

„Ten vysoký sa netváril pekne. Možno sa mu nepáči, že odchádzaš." poznamenal, keď videl výraz na tvári jedného z nich.

„Ah, to je Kenneth. Vyzerá ako zúrivý pitbull, ale vo vnútri je to milý chlapík. Len si potrpí na pravidlá. Určite pôjde za mnou, tak sa nezľakni."

„Hmmm... milý. Tak to asi riadne hlboko vo vnútri. To sú tvoji zamestnanci?" bol zvedavý.

„Také niečo," pritakal.

„Takže, kto vlastne si?" spýtal sa, keď prechádzali okolo mostu. „Tipoval som ťa na mafiánskeho bossa. Podľa tých týpkov v čiernom." Popravde si ho musel stále prezerať. Nenápadne,

samozrejme. Nevedel prečo, ale zdal sa mu veľmi povedomý. Akoby ho už niekde videl.

„Čo zmenilo tvoj názor?“

„Mafiánsky boss by asi len ťažko mal červené vlasy.“

„ Možno som chcel splynúť s okolím.“

„Skôr by to prilákalo pozornosť. To by bola najhoršia kamufláž, akú som videl. Tak ako tvoj muž tamto pri strome,“ ukázal hlavou smerom ku Kennethovi, ktorý stál pri čerešni a snažil sa byť neviditeľný tým, že pozeral na tmavú oblohu.

„A potom tu je ten basketbal. Mafiáni predsa nehrajú basket.“

„Možno som si dal pomedzi vraždenie pauzu.“

„Alebo si len nacvičuješ, ako budeš hádzať hlavy svojich nepriateľov, však?“

„Takže máš ešte nejaké ďalšie tipy?“

„Ešte tu je možnosť, že si drogový dealer, no stále si mi neponúkol žiaden matroš.“

„Vážne máš v zálohe len takéto profesie? Asi veľa pozeráš na filmy.“

„Skôr čítam knihy. Ale nie si ďaleko od pravdy. Mám rád detektívky.“

„Aaaha, tak preto tá posadnutosť nebezpečnými profesiami.“ Koda ho vtom potiahol až sa takmer sklátil na zem. Len-len že nevybuchol smiechom, keď to videl.

„Tu bývam,“ prišli pred sivú výškovú budovu s balkónmi. „Koda ti ďakuje za odprevadenie.“

Podal mu vôdzku naspäť.

„Ja ďakujem Kodovi, že som ho mohol odprevadiť, užil som si to. Aj keď ma teraz skoro prizabil.“ Sklonil sa a začal sa lúčiť s Kodom.

„Ak by si sa chcel nechať prizabiť častejšie, môžeš ho občas chodiť venčiť,“ vytresol bez rozmýšľania, za čo by sa najradšej prefackal. „Vieš, aby ti tak veľmi nechýbala Nellie,“ snažil sa to

zachrániť, keď na neho neveriacky pozrel. Pri jeho pohľade sa chcel obhájiť. „Hej, nevysvetľuj si to zle. Ja len neviem rozprávať s ľuďmi. Som ťažký introvert a vždy tresnem nejakú somarinu. Len Koda vyzerá, že sa mu páčiš. Jemu, nie mne," ukázal na svojho psa, aby v tom mal jasno. Naozaj by sa v ten moment najradšej zakopal hlboko do zeme a nevyliezol odtiaľ minimálne ďalších desať rokov.

„Jasné, jasné. Chápem," rozosmial sa na plné hrdlo. Už dlho sa tak dobre nenasmial. Teraz sa musel pri jeho pohľade ospravedlniť on. „Prepáč, prepáč. Ja sa nesmejem tebe. Len ty si taký roztomilý a nevinný, ako tu tak nezmyselne táraš."

To mu teda ešte nikto nikdy nepovedal.

„Ďakujem za ponuku. Rád budem Kodu venčiť. Všakže áno, chlapík?" sklonil sa k nemu a znovu ho pohladkal. „Tak, dobrú noc," rozlúčil sa a chcel odísť.

„Po... počkaj. Veď nevieš, ako sa volám a ani ja neviem, kto si ty. Nemali by sme sa aspoň predstaviť?"

„Oh, aha, jasné, asi máš pravdu," súhlasil. „Takže ty to vážne nevieš?" zamyslel sa nahlas.

„A čo mám vedieť?" nerozumel, na čo narážal.

On k nemu iba natiahol ruku a predstavil sa:

„Ja som Nathaniel Collins."

Neveriacky otvoril ústa, div, že mu sánka nespadla až na zem. Pustil vôdzku, šmykla sa mu noha na schodku a spadol.

3. Keď povieš pravdu, nemusíš si nič pamätať

Okolo pásu sa mu ovinuli dve silné ruky. Skôr ako stihol dopadnúť na zem a vybiť si všetky zuby, či vyvrtnúť členok, ho včas zachytil.

„Si v poriadku?“ spýtal sa ho záchranca s obavou v hlase.

Okamžite od neho o krok odstúpil, akoby sa o niečo popálil a vykoktal zo seba:

„Ja... á... áno... prepáč, som strašne nemotorný.“ Teraz by sa najradšej schoval hlboko do zeme. Od hanby sa išiel prepadnúť. Nielen za ten pád, ale vôbec za to, že sa s ním takto nenútene celú dobu rozprával. Nechápal, ako ho nemohol spoznať. Preto mal pocit, že už ho niekde videl. Veď plagáty s jeho tvárou viseli hádam po celom meste, na autobusových zastávkach i dopravných prostriedkoch. Jeho kolegyne z práce ospevovali jeho krásu a šetrili každú bankovku, aby sa dostali na koncert jeho skupiny. Nebol známy len v jednej krajine, ale po celom svete.

„Ja... ja už musím ísť,“ zamrmlal skôr pre seba ako pre neho. Potiahol Kodu za vôdzku a rýchlo otvoril vchodové dvere.

„Počkaj chvíľu,“ chytil ho za lakeť a otočil naspäť k sebe.

Pustil ho a prešiel si rukou po tvári. Unavene a s viditeľným zúfalstvom. „Teraz sa ku mne nemusíš správať inak ako pred chvíľou. Páčil sa mi tvoj prístup. Konečne sa so mnou niekto rozprával normálne, bez toho, aby chcel fotku alebo autogram.“ Popravde, ešte stále očakával, že sa to stane. Myslel si, že keď sa chalan spamätá, tak príde aj k fotke a autogramu. Ale dúfal, že to tak nebude.

Až teraz, keď to povedal, si uvedomil ako sa asi musel, chudák, cítiť. Hoci je známy, nemôže sa s nikým zoznámiť bez toho, aby po ňom niekto niečo nechcel. Bolo mu ho trochu ľúto.

„Popravde... ehm. Vašu hudbu nepočúvam. Teda, viem kto si ty a ako sa volá tvoja skupina. Samozrejme, kto by vás nepoznal. Veď jeden plagát s vašimi tvárami visí na výškovej budove priamo oproti môjmu balkónu. Ale ja mám rád iný štýl hudby. Takže netúžim po tvojom autograme. Nemusíš mať strach."

Ani si nevedel predstaviť ako neskutočne sa mu uľavilo, keď toto počul. Už veľmi dlho sa nerozprával s niekým len tak. Až na členov jeho skupiny, pravdaže.

„A akú hudbu teda počúvaš, ak smiem vedieť?" bol zvedavý.

No on sa namiesto odpovede pozrel na displej svojho telefónu.

„Prepáč, ale ako som vravel. Budem musieť ísť. Niektorí z nás majú aj povinnosti," nervózne sa zasmial. Keď videl sklamanie v jeho tvári, dodal:

„Ale môj hudobný vkus môžeme prebrať inokedy," usmial sa. Uvedomil si, že to znie, akoby s ním flirtoval. Tak ešte dodal: „Teda pri venčení Kody, samozrejme. Alebo si môžeme zahrať basket."

„To by som veľmi rád," povedal s úsmevom od ucha k uchu.

Už-už takmer vošiel do dverí a zatvoril za sebou, keď ho ešte počul: „Ešte si sa mi nepredstavil. Moje meno už vieš, ale ja tvoje nie."

Zastal. Mal pravdu. Podišiel teda bližšie k nemu a podal mu ruku.

„Ja som Vincent."

„Rád ťa spoznávam, Vincent," stisol mu ruku s úsmevom na perách. Potom ešte na rozlúčku pohladil Kodu so slovami: „Budem sa na teba tešiť, fešák." Počkal, kým zájdu dovnútra a až potom sa otočil a vybral sa naspäť za svojou ochrankou.

Kenneth ho čakal neďaleko. Premeral si ho prísnym pohľadom.

„Mám zavolať manažérke, nech pripraví zmluvu o mlčanlivosti?“ spýtal sa so zlosťou v hlase. Nemal rád, keď Nathaniel tak riskoval. Bola jeho práca udržať ho v bezpečí. Či už od haterov alebo šialených fanúšikov. Hoci ten chalan tak nevyzeral, no opak mohol byť pravdou. Nikdy nesmel prestať byť ostražitý.

„Ale no tak. Videl si to predsa sám. Nechcel ani len podpis. Nevyfotil si ma. Ak by som sa mu nepredstavil, tak by pravdepodobne ani netušil, kto som.“

„Ty si sa mu predstavil? Naozaj?“ zamračil sa Kenneth. „Prečo mi takto sťažuješ moju prácu?“

Nathaniel ho chytil okolo ramien a spolu kráčali k autu, kde ich už čakal Robert.

„No tak, dovoľ mi trochu normálneho života. Nič sa nestane, sľubujem.“

„Aký normálny život, prosím ťa? Si predsa hviezda,“ zasmial sa neveselo Kenneth.

„Psst. Bude to naše tajomstvo. Dobre?“ žmurkol na neho s prosbou v očiach. „Videl si predsa toho psa. Je presne ako Nellie. Musím ho ešte vidieť.“

„Že psa. Určite ide len o psa. To vieš komu hovor,“ teraz už sa Kenneth rozosmial naozaj.

Kenneth mal možno pravdu, keď si myslel, že nejde len o psa. Išlo najmä o neho. O toho chalana, ktorý sa k nemu správal ako k obyčajnému človeku. A on tak veľmi túžil aspoň po trochu normálnosti. Najmä po udalostiach, ktoré si prežil za posledné dva roky.

4. Sme zaseknutí vo svete, ktorý je príliš hlučný

Vincent šoféroval svoje staré sivé SUV-čko. Vonku už pomaly zapadalo slnko a obloha bola sfarbená do fialkových odtieňov. Cez otvorené okno, z ktorého mu vytŕčal laket', cítil vôňu včerajšieho dažďa. Miloval jazdu autom. Občas, keď potreboval na chvíľu vypnúť, vyvetrať si hlavu, sadol do auta, pustil si hudbu, otvoril okno a len tak bezcieľne jazdil mestom. Často sa mu to stávalo, najmä vo večerných hodinách. A svetlá veľkomesta dodávali jazde autom ešte lepší pocit.

Čoskoro zaparkoval pri budove psej škôlky, kde Koda trávil čas. Síce platil celkom veľký balík peňazí, ale bolo to najideálnejšie riešenie. Nemohol si dovoliť nechať Kodu celý deň doma samého. Vincent bol v práci od rána až do večera. Takto sa Koda vyšantil so svojimi psími kamarátmi, pobehal si v parku, pomaznal sa so svojimi ľudskými kamoškami a on nemusel mať starosť. Len čo vošiel do presklených dverí, zacengal nad nimi zvonček. Na recepcii sedela krásna brunetka Taylor. Spolu s pracovníčkou škôlky, kučeravou blondínkou Margaret, sa nad niečím skláňali a vzdychali. Až prišiel bližšie k pultu, všimol si, že pozerajú do mobilu, ktorý držala Taylor v ruke.

„Ehmm... čože to tam máte, kočky?“ vyrušil ich z klebetenia. Nadskočili od ľaku, keďže boli príliš zabrané do čohosi na displeji telefónu. Ani len nezaznamenali zvonček nad dverami.

„Áááá... náš najobľúbenejší zákazník,“ usmiala sa na neho sladko Margaret.

„Ja alebo Koda?“ zasmial sa Vincent. Snažila sa ho zbaliť už odvtedy, čo sem prihlásil pred dvomi rokmi Kodu. A ešte stále

neprišla na to, že u neho nemá žiadnu šancu. „Tak nad čím ste sa to tak rozplývali, hm?“ bol zvedavý.

„Ále... len nad jedným spevákom, ktorý bude mať tento týždeň autogramiádu. Teda jeho skupina, ale on je samozrejme spomedzi nich najkrajší,“ vysvetlila mu Taylor.

„Hmmmm.... môcť sa tak zúčastniť tej autogramiády,“ zasnívala sa Margaret.

„Tak čo?“ zasmiala sa Taylor.

„Pozrela by som sa do jeho očí, chytili by sme sa za ruky a hneď by sme pocítili medzi nami iskru. A potom...“

„Potom sa zobudíš zo svojho sna. Toto nie je žiadna k-drama, zlatino,“ smiala sa Taylor. Len nad nimi musel krútiť hlavou.

„No Vincent, ale aj ty musíš uznať, že je to veľmi pekný muž. Veď len pozri, aha,“ otočila telefón jeho smerom. Na displeji bola tvár, ktorá mu bola teraz už dobre známa.

„Nathaniel Collins,“ zamrmlal.

„Takže ty ho poznáš?“ žasla Margaret.

„Kto by ho nepoznal? Veď jeho tvár môžeš vidieť aj na záchodoch v každom klube,“ odvetila Taylor.

„Asi tak,“ súhlasil Vincent. „No, ale dosť bolo rozkoše. Radšej mi priveďte toho môjho chlapíka.“

„Jasné, hneď som späť,“ zahlásila Margaret a už aj trielila.

♪♪♪

Hneď ako uvidel svojho pána, sa Koda s radosťou v očiach rozbehol, skákal na neho a vyžadoval si okamžité maznanie a škrabkanie za ušami. Zakaždým ho vítal nadšene, akoby ho nevidel rok a nie deň. Po rozlúčke s dievčatami sa pobrali domov. Vincent otvoril Kodovi zadné dvere a pes poslušne nasadol. Na zadných sedadlách mal pripravenú starú prešívanú deku, ktorá slúžila ako ochrana pred Kodovými chlpmi. Vincent mu stiahol

okienko a on si spokojne vystrčil hlavu. Počas jazdy sa mu smiešne trepotali uši vo vetre, čo Vincenta vždy neskutočne rozosmialo. Koda zbožňoval jazdu autom rovnako, ako jeho pán.

Po príchode domov nasledovala večera. Kodovi vždy pripravil misku granúl zmiešaných s vareným kuracím mäsom a mrkvou. Sebe objednal donášku. Zvolil jarné rolky a opekané rezance. Z práce vždy prišiel vyčerpaný ako zbitý pes a nemal chuť ani náladu si ešte čosi pripravovať. Zapol si internetový prehrávač a pustil si album skupiny *4YOU.* Nathanielovej skupiny. Z prehrávača sa ozývali tóny skladieb, ktoré neboli celkom jeho štýl. Ale musel uznať, že to nebolo ani tak zlé. Páčil sa mu Nathanielov hlas, ktorý sa miestami miešal s ostatnými dvomi. Keby predchádzajúci deň nestretol Nathaniela, ani by mu nenapadlo púšťať si ich piesne. No teraz ho niečo nútilo tak urobiť.

Po večeri si dal rýchlu sprchu a sadol si za notebook. Dobré dve hodiny zazeral na prázdnu bielu stránku vo Worde. Snažil sa zo seba vyplodiť aspoň nejakú súvislú vetu, ale ani za svet sa mu nedarilo. Pretieral si oči, pretože z pozerania do obrazovky ho začali páliť. Vedel, že by si mal nasadiť okuliare, ale nechcelo sa mu ich hľadať. Hovoril si, že ak má stlmené modré žiarenie na obrazovke, tak to bude v poriadku. Štvalo ho, že nevie prísť ani na to, ako začať písať novú kapitolu. So zúfalým povzdychom zaklapol notebook a rázne vstal zo sedačky. Ponaťahoval si stuhnuté svalstvo a prešiel ku dverám. Hodil na seba bundu, a zatiaľ čo si obúval topánky, počul, ako Koda zoskočil z postele. Vincent sa mu nikdy neunúval kúpiť psí pelech. Ani by to nemalo žiaden zmysel, keďže Koda pokladal Vincentovu posteľ za svoje kráľovstvo.

„Tak čo, pripravený?“ spýtal sa ho s úsmevom. Na to mu Koda odpovedal jedným brechnutím, čo znamenalo jednoznačný súhlas. Pripol mu teda vôdzku a vyrazili von.

♪♪♪

Nathaniel vedel, že by mal ísť spať. Práve ukončil svoje live vysielanie na ich internetovej stránke. Fanúšičky mu opäť vypisovali komentáre typu:

VEZMEŠ SI MA?

AK SI SINGLE, CHYŤ SA ZA UCHO.

MÁŠ PRIATEĽKU?

Vždy si vravel, prečo to vlastne robí. Medzi toľkými komentármi bolo takmer nemožné nájsť aspoň jeden normálny. Vedel, že tam nejaké boli. Ale bolo ťažké si ich všimnúť. Vypil zostatok čistej vody, pretože mu vyschlo v hrdle a ľahol si do postele. Ráno musel skoro vstávať. Na neho a na chalanov bude čakať tréner. A celý deň má nabitý program. No jeho mozog stále pracoval. Nie a nie sa zastaviť. Takto to bolo večer, čo večer. Potreboval vypnúť. S povzdychom vstal z postele. Vedel, že by mal zavolať Kennetha. Veľmi dobre si uvedomoval riziká. No pri spomienke na včerajší večer si to rozmyslel. Pýtal sa sám seba, čo ak tam znovu bude. Nechcel tam bodyguardov. Zobral si teda kľúče od auta a pobral sa do podzemnej garáže.

♪♪♪

Vincent kráčal tichým parkom. V korunách stromov šepotal vietor svoju jesennú pieseň. Sem-tam okolo neho prešli teenageri držiac sa za ruky. Na hojdačkách na ihrisku sa o takejto hodine nehrali deti, ale namiesto nich tam sedeli ich staršie verzie. Prvé letmé dotyky a bozky. Toho bol občas svedkom. Vzduch bol príjemne svieži. Pofukoval len ľahký vánok od rieky, ktorá sa tiahla pozdĺž celého mesta. No mesto sa upokojovalo ahlasy ľudí pomaličky utíchali. Jediným dôkazom toho, že sa nachádzal vo

veľkomeste, bola neustála prítomnosť nespočetného množstva áut a trúbenia klaksónov. Keď sa sem presťahoval, vravel si, že si na to nikdy nezvykne. Ale človek si časom dokáže zvyknúť na čokoľvek. A toto vytrubovanie bolo teraz pre neho ako šum v pozadí.

Sklonil sa ku Kodovi a odopol mu vôdzku, aby si mohol pobehať. Blížili sa k basketbalovému ihrisku, a už z diaľky počul driblovanie lopty. Keď sa priblížil, zazrel ho. Na sebe mal čiernu mikinu s kapucňou, asi aby skryl svoje výrazné vlasy. Ale pár červených pramienkov mu predsa len vytŕčalo. Vincent vošiel na ihrisko a hneď sa rozbehol k nemu. Chcel mu vziať loptu a dať kôš. No keďže Nathaniel si nevšimol jeho prítomnosť, zľakol sa a skoro mu jednu vrazil do nosa. Len tak-tak, že sa stihol uhnúť.

„Hej, čo blázniš?“ zamračil sa na neho, ale v jeho pohľade bolo badať strach.

„Oh sorry, sorry. To som nemal v úmysle, nechcel som ťa vystrašiť,“ ospravedlňoval sa.

„Prepáč. Len neznášam, keď sa za mnou niekto zakráda. Alebo sa ku mne z ničoho nič prirúti. Chápeš, divoké fanúšičky,“ vysvetlil mu.

„Oooh, wow. To mi nedošlo. Fakt prepáč,“ zarazil sa Vincent. Nad takým niečím nikdy nemusel uvažovať. „To musí byť dosť husté. Neviem si to predstaviť. Naozaj sa na teba vrhajú ako šialené?“ bol zvedavý.

„Nie všetky. Nechápma zle. Nechcem sa sťažovať na fanúšikov. To je súčasť mojej práce, toho čo robím. Keby sme nemali ich, neboli by sme ničím. Ale občas,“ povzdychol si a prešiel si unavene dlaňami po tvári, „občas je to šialené. Len nedávno na mňa skočilo jedno dievča. Moji bodyguardi ju zastavili, ale aj tak to bol dosť veľký stres.“

„Tak to je sila," nestačil sa čudovať Vincent. „Veď to je dosť nebezpečné. Aj pre teba, aj pre ostatných fanúšikov. To ma naozaj mrzí."

„To je v pohode. Ale dosť bolo rečí o mne. Chceš si zahrať?" ukázal na loptu, ktorú zodvihol zo zeme.

„Že váhaš. Preto som prišiel. Priprav sa na to, že ťa porazím, Hviezdička," zasmial sa a hneď na to mu zobral loptu z rúk a strelil prvý kôš.

„Ja som hviezda nielen na pódiu, ale aj na ihrisku, len aby si vedel," chválil sa a rozbehol sa za loptou.

♪♪♪

„To bolo rečí a chvastania sa," smial sa Vincent, keď ležali na asfalte a dychčali od námahy. Koda ležal vedľa nich a obhrýzal konár, ktorý ulovil kdesi v tráve neďaleko ihriska.

„Nechápem, čo sa to práve stalo. Fakt som v baskete dobrý. Kennetha a Roberta vždy porazím," sťažoval sa Nathaniel.

„To sú tí tvoji bodyguardi?"

„Uhm," pritakal.

„Tak ti musím s ľútosťou oznámiť, že ťa možno nechávajú schválne vyhrať, lebo nechcú dostať padáka."

„To by bolo možné, keby som bol ich šéf. No ich zamestnáva naša spoločnosť, s ktorou mám zmluvu," vysvetlil mu.

„Noo... tak potom sú asi v baskete k ničomu. Dúfam, že ako ochranka sú na tom lepšie, inak si v háji. Mimochodom... ako to, že tu dnes s tebou nie sú?" Všimol si ich neprítomnosť už keď prišiel, ale nechcel sa hneď vypytovať.

„Nezavolal som ich. Chcel som byť osamote. Občas mám pocit, že je toho na mňa veľa. Toho hluku a ľudí. Potrebujem trochu vypnúť."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Dva svety*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.